

Arrest

nr. 290 505 van 19 juni 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. VANDENBROUCKE en
H. BOURRY
Steenakker 28
8940 WERVIK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 april 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat D. VANDENBROUCKE en H. BOURRY en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 2 september 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 3 februari 2022.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 15 maart 2022 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de thans bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger van Pashtounse afkomst. U bent afkomstig uit het dorp Mony, gelegen in het district Shigal van de provincie Kunar. U woonde daar met uw ouders, uw broers en zussen, uw oom van vaderszijde en uw grootmoeder van vaderszijde. U hebt vijf jaar school gelopen. Uw vader werkte al jaren bij de Afghaanse politie. Hij was actief in Kandahar en Nangarhar, waar hij deelnam aan gevechten tegen de taliban en tegen Daesh (Islamitische Staat).

Jarenlang werd uw vader door de taliban in uw regio bedreigd. Via de dorpelingen maakten de taliban berichten en dreigementen over aan uw vader. Ze zeiden dat hij moest stoppen met zijn werk, anders zouden ze hem doden. Toen u en uw oudste broer wat groter werden, eisten ze dat jullie zich bij hen aansloten, anders zouden ze jullie doden. Ook kwamen de taliban regelmatig 's nachts naar uw huis. Ze klopten op de deur, maar jullie deden de deur nooit open, zodat ze onverrichter zake weer weg moesten gaan.

In de laatste maand van 1395 (februari-maart 2017) kwam uw vader om het leven in een gevecht tegen de taliban en Daesh in de provincie Nangarhar. Zijn lichaam werd naar uw huis gebracht. Na de dood van uw vader eisten de taliban drie of vier keer van u en uw broer dat jullie zich bij hen moesten aansluiten. Ze lieten deze berichten overbrengen via de dorpelingen. Toen u en uw broer daar niet op reageerden, lieten de taliban een dreigbrief voor jullie achter, waarin stond dat jullie zich moesten aansluiten. Anders zouden jullie gedood worden.

Daarnaast verklaart u dat u en familie ook bang waren van Daesh. Ook zij viseren immers mensen van de vroegere Afghaanse overheid.

Deze elementen deden u en uw broer besluiten Afghanistan te verlaten. Jullie bleven nog vijf of zes maanden na de dreigbrief in Mony, waarna jullie samen vertrokken. Dat was omstreeks januari 2020. Onderweg raakte u uw broer kwijt. U hebt sindsdien geen nieuws over hem. Na uw vertrek werd uw jongere broer F. gewaarschuwd en geslagen door de taliban omwille van uw vaders vroegere werk. Sindsdien laat uw moeder hem niet meer buiten komen. Ook de rest van de familie werd nog bedreigd door de taliban.

Na een reis van ongeveer zeven maanden kwam u op 1 augustus 2020 in België aan. Op 2 september 2020 diende u een verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde dat u in België een verzoek om internationale bescherming indient omdat uw oom van vaderszijde, R. S. ((...)) hier woont. Hij kwam tien jaar geleden naar België en kreeg in 2013 subsidiaire bescherming.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw taskara, foto's van uw vader in dienst, documenten over het werk en het overlijden van uw vader, documenten over de erfenis van uw vader, een dreigbrief van de taliban, een bevestigingsdocument van de dorpsouderen, foto's van uw vaders graf, en enveloppen waarin deze documenten u toegestuurd werden. Uw voogd maakte daarnaast videobeelden over van de begrafenis van uw vader.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofdte, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van alle feiten die u hebt aangehaald en van alle elementen in het dossier, blijkt dat u geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk hebt gemaakt. U hebt evenmin aannemelijk gemaakt dat u een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4 van de Vreemdelingenwet loopt.

U maakt uw vluchtmotieven immers niet aannemelijk. Om te beginnen legt u geen coherente verklaringen af over het tijdstip waarop uw vader om het leven zou zijn gekomen. Op 2 september 2020, kort na uw aankomst in België verklaarde u dat uw vader ongeveer drie jaar daarvoor overleden was (fiche Minteh, p. 2), in de zomer of het najaar van 2017 dus. Enkele maanden later, op 2 februari 2021, stelde u echter

dat uw vader slechts één of anderhalf jaar daarvoor gedood was (verklaring Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), punt 15), in het najaar van 2019 of begin 2020 dus. Op het CGVS situeert u het overlijden van uw vader in de laatste maand van 1395 (februari-maart 2017) (CGVS, p. 12). Dit strookt met geen van uw voorgaande verklaringen. Tegelijkertijd stelt u op het CGVS dat uw vader ongeveer een half jaar voor uw vertrek om het leven kwam (CGVS, p. 12). Gezien u verklaart dat u zeven maanden onderweg was (CGVS, p. 18) en gezien u aankwam in België op 1 augustus 2020, moet u omstreeks januari 2020 vertrokken zijn. Uw vader zou dan in de zomer van 2019 overleden zijn, opnieuw een andere versie. Gewezen op uw vroegere verklaring toen u zei dat uw vader al drie jaar eerder gestorven was, verklaart u dat u destijds misschien geen goed antwoord hebt gegeven. U voegt toe dat er tweeënhalf jaar zat tussen uw vaders dood en uw vertrek (CGVS, p. 12), waarmee u uw vaders dood opnieuw in de zomer van 2017 situeert. Kort daarna bevestigt u dat er twee of tweeënhalf jaar tussen uw vaders dood en uw vertrek zat, waarmee u indruist tegen uw eerdere verklaring dat deze periode een half jaar besloeg (CGVS, p. 12). Nog gewezen op uw vroegere verklaring toen u stelde dat uw vader slechts één of anderhalf jaar geleden gedood was, zegt u dat uw geest niet goed werkte toen u dat zei (CGVS, p. 12). Dit antwoord volstaat niet om uit te klaren waarom u steeds wisselende verklaringen over het tijdstip van uw vaders dood aflegt. Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover aangetast, wat doet vermoeden dat u zijn dood actueler wil doen lijken dan ze in werkelijkheid was.

In het bevestigingsdocument van de dorpsouderen staat dat uw vader overleden is op 6 hout 1395 (24 februari 2017). In het geschreven verslag van een radiobericht staat dat uw vader op diezelfde datum gewond raakte. De documenten over de erfenis dateren van hamal 1396 (maart-april 2017). Al uw documenten wijzen erop dat uw vader al langer overleden is dat u wil doen uitschijnen, wat het vermoeden dat u zijn dood actueler wil doen lijken dan ze in werkelijkheid was bevestigt.

Bovendien legt u ook geen geloofwaardige verklaringen af over de bedreigingen die uw vader zou ontvangen hebben voor zijn dood. Bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming zegt u daarover dat uw vader voor zijn dood een paar bedreigingen heeft gekregen van de taliban (vragenlijst CGVS, vraag 5). Op het CGVS verklaart u dat de taliban uw vader altijd zeiden dat hij moest stoppen met zijn werk en dat ze hem bedreigden (CGVS, p. 13). Gevraagd om in detail over deze bedreigingen te vertellen, kan u dat niet. U verklaart dat u destijds te jong was om dit te weten (CGVS, p. 13). U kan echter ook niet uitleggen hoe u wist dat uw vader bedreigd werd. Hiernaar gevraagd, herhaalt u uw vluchtmotieven, zonder evenwel de gestelde vraag te beantwoorden. Opnieuw gevraagd hoe u wist dat uw vader voor zijn dood bedreigd werd, herhaalt u dat u te jong was en niets wist (CGVS, p. 13). Nogmaals gevraagd hoe u later te weten kwam dat de taliban uw vader bedreigden, herhaalt u opnieuw uw vluchtmotieven, zonder evenwel de gestelde vraag te beantwoorden (CGVS, p. 13). Dezelfde vraag wordt u opnieuw gesteld, waarop u stelt dat uw vader zelden thuis kwam. Als hij thuis kwam, kwamen de taliban aan de deur kloppen. Uw moeder hield uw vader thuis verborgen en jullie openden de deur niet (CGVS, p. 13). Na al deze vragen maakt u nog steeds niet duidelijk hoe u te weten kwam dat de taliban uw vader voor zijn dood bedreigden.

U verklaart nog dat de taliban uw vader niet rechtstreeks bedreigden, maar via de dorpelingen die berichten moesten overbrengen (CGVS, p. 13). Het is echter weinig aannemelijk dat ze dit jarenlang (CGVS, p. 14) zo zouden doen terwijl ze wisten waar jullie woonden (CGVS, p. 13). Ook dat tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan.

Nog stelt u dat de taliban al voor uw vaders dood bedreigingen uitten aan het adres van u en uw broer. Ze stelden ook dat jullie hen moesten vervoegen (CGVS, p. 13). Bij de registratie van uw verzoek stelde u echter dat de taliban na de dood van uw vader eisten dat u en uw broer met hen moesten samenwerken. U zei toen niet dat dit ook voor uw vaders dood al een probleem was (vragenlijst CGVS, vraag 5). Daarop gewezen, zegt u dat het eerste interview slechts twintig minuten duurde en dat u alles in het algemeen moest vertellen. Er zouden geen vragen gesteld zijn (CGVS, p. 14). Nochtans blijkt uit het verslag dat er u maar liefst twintig bijkomende vragen gesteld werden (vragenlijst CGVS, vraag 5). Uw opmerking dat u niet in de gelegenheid was om dit element aan te brengen, kan dus niet voor waar worden aangenomen. Bovendien stelde u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u bij de DVZ alle redenen voor uw vertrek uit Afghanistan kort had kunnen opsommen (CGVS, p. 4). U brengt dus geen valabele reden aan voor uw nalaten dit element eerder te berde te brengen, zodat de geloofwaardigheid van uw verklaringen opnieuw in het gedrang komt.

Bovendien doet het feit dat u aanvankelijk twee keer stelt dat u niets weet over de bedreigingen aan het adres van uw vader, maar later verklaart dat de taliban aan de deur kwamen kloppen (CGVS, p. 13) wenkbrauwen fronsen. Redelijkerwijze kan immers verwacht worden dat u dit element meteen zou hebben aangebracht. Dat u dat niet deed, wijst erop dat uw verklaringen niet gebaseerd zijn op gebeurtenissen die u hebt ervaren, maar dat u uw verklaringen aanpast naargelang de vragen die u gesteld worden.

Daarnaast zijn uw verklaringen over de bezoeken van de taliban aan de deur niet aannemelijk. U verklaart dat ze regelmatig kwamen, soms de tweede nacht, soms de derde nacht, soms een keer per maand (CGVS, p. 14). Jullie deden nooit de deur open. Telkens opnieuw kwamen de taliban, waarna ze

onverrichterzake moesten weggaan. Gevraagd waarom de taliban dat zouden doen, verklaart u dat de taliban bang waren dat de dorpelingen zich tegen hen zouden keren als ze iemand zouden meenemen. Daarom zouden ze 's nachts in het donker hun kans wagen (CGVS, p. 14). Dit antwoord klaart niet uit waarom de taliban, die uw vader volgens u al jarenlang viseerden (CGVS, p. 14), telkens opnieuw zouden kloppen aan de deur, en, wanneer jullie de deur niet openden, terug weg zouden gaan. Erop gewezen dat, indien de taliban er werkelijk op gebrand waren uw vader of iemand van uw familie mee te nemen, ze dit konden doen, stelt u dat jullie je niet aan hen hebben gegeven en dat jullie de deur niet open deden (CGVS, p. 14). Dat antwoord klaart de aangehaalde onaannemelijkheid niet uit, waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangetast wordt.

Voorts legt u geen aannemelijke verklaringen af over de problemen die zich na uw vaders dood zouden hebben voorgedaan. U stelt dat de taliban drie of vier keer zei dat jullie zich moesten aansluiten (CGVS, p. 15). U kan echter niet aangeven wanneer de taliban voor het eerst na uw vaders dood dit bericht stuurden (CGVS, p. 15). Dat tast de geloofwaardigheid van deze verklaring al aan. Bovendien legt u geen overtuigende verklaringen af over de reactie van uw familie op deze berichten. Hiernaar gevraagd, zegt u dat uw familie wist dat deze berichten kwamen. Jullie wisten dat dit te maken had met uw vaders werk bij de overheid (CGVS, p. 15). Met deze opmerking beantwoordt u de gestelde vraag niet. Wanneer de vraag u opnieuw gesteld wordt, zegt u dat uw vlucht de laatste oplossing was (CGVS, p. 15). Ook dit antwoord verduidelijkt echter niet hoe jullie in tussentijd reageerden op de berichten van de taliban. Bovendien klaart u ook niet uit waarom u en uw broer wel vertrokken na de dreigbrief, maar niet na de eerdere dreigementen. Hiernaar gevraagd, zegt u enkel dat dat uw laatste kans was, anders zou u gedood worden (CGVS, p. 16). Deze opmerking biedt geen antwoord op de vraag die u gesteld werd. Al deze elementen doen eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw problemen met de taliban.

Tot slot zijn ook uw verklaringen over de dreigbrief die u zou ontvangen hebben weinig aannemelijk. Aanvankelijk stelt u dat deze dreigbrief 'recent' voor uw vertrek kwam. Naar een meer precieze timing gevraagd, blijkt dat de dreigbrief vijf, zes maanden tot een jaar voor uw vertrek zou zijn gekomen (CGVS, p. 15), wat bezwaarlijk als een korte periode kan worden beschouwd. Later houdt u het op een periode van vijf of zes maanden (CGVS, p. 16). Gezien u de dreigbrief als concrete vluchtaanleiding beschrijft (CGVS, p. 15, p. 16), is het weinig aannemelijk dat u nog maandenlang in uw huis verbleef na het ontvangen ervan. U stelt wel dat u ook dan problemen had, maar dat u zich niet aan de taliban gaf en zich thuis verstopte (CGVS, p. 16). Het is echter niet aannemelijk dat de taliban, die u volgens uw verklaringen al jaren viseerden (CGVS, p. 13) en u nu echt wilden doden (CGVS, p. 16), u zonder meer maandenlang in uw eigen woning lieten blijven tot uw vertrek. Ook dat vermindert de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de dreigbrief.

U legt wel een dreigbrief neer om uw verklaringen kracht bij te zetten. Om te beginnen moet opgemerkt worden dat een dreigbrief van de taliban van enkele jaren geleden niet kan beschouwd worden als een officieel document. Het is een stuk dat gemakkelijk door eenieder op uw vraag en instructies kan opgesteld zijn. De bewijswaarde is daardoor verwaarloosbaar.

Bovendien wordt in de dreigbrief die u neerlegt gesteld dat u en uw broer uw vaders pad zouden hebben gevolgd en de 'ongelovige' overheid zouden steunen. Dat blijkt nergens uit uw verklaringen over de dreigbrief (CGVS, p. 15), en evenmin uit uw verklaringen over uw activiteiten (CGVS, p. 7-8). Dit element doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de bedreiging en tegelijkertijd aan de bewijswaarde van het document dat u neerlegt.

U verklaart nog dat uw familie ook na uw vertrek uit Afghanistan problemen kende met de taliban (CGVS, p. 8). Ook uw verklaringen hierover kunnen echter niet voor waar worden aangenomen. Wanneer u gevraagd wordt hoe uw familie het maakt, zegt u enkel dat uw moeder, uw broers en uw zussen nog in jullie huis wonen. U maakt op dat moment geen gewag van problemen (CGVS, p. 8). Pas later stelt u dat de taliban uw broer een waarschuwing gaven en hem sloegen omwille van uw vaders werk (CGVS, p. 8). Dat u dit niet meteen vermeldt wanneer u naar het wedervaren van uw familie wordt gevraagd, tast de geloofwaardigheid van deze verklaring al aan.

Daarenboven zijn ook uw overige verklaringen hierover weinig aannemelijk. Gevraagd wanneer de taliban uw broer waarschuwden, zegt u dat ze dat "elke keer" doen. "Altijd" geven ze hem een waarschuwing (CGVS, p. 9). Het is onwaarschijnlijk dat dit letterlijke elke keer gebeurd zou zijn. Opnieuw gevraagd wanneer de taliban uw broer waarschuwden en sloegen, zegt u opnieuw dat het "elke keer" was (CGVS, p. 9). Dat u niet meer specifieke informatie hierover kan geven, tast de geloofwaardigheid van uw relaas opnieuw aan.

Ook de rest van uw familie zou nog problemen hebben gekend na uw vertrek. Daarnaar gevraagd, geeft u aan dat de taliban bedreigingen stuurden naar uw familie, waarin gewag werd gemaakt van uw vertrek en dat van uw broer (CGVS, p. 9). Gevraagd hoe de taliban deze bedreiging precies stuurden, verwijst u naar de dreigbrief die u neerlegt. Deze dreigbrief zou echter al voor uw vertrek naar u gestuurd zijn (CGVS, p. 9). Het is in dat opzicht niet mogelijk dat daarin naar uw vertrek verwezen zou worden. Deze

inconsistentie doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de problemen die na uw vertrek zouden hebben plaatsgevonden.

Omwille van al deze redenen stelt het CGVS vast dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over uw problemen met de taliban. Ze vormen bijgevolg geen basis voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming.

Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Wanneer u hierover bevraagd wordt, verwijst u opnieuw naar de problemen die uw familie zou hebben gehad met de taliban als gevolg van het vroegere werk van uw vader (CGVS, p. 8). Hierboven blijkt echter dat hieraan geen geloof kan worden gehecht. U brengt geen andere elementen aan (CGVS, p. 16).

Voorts haalt u aan dat u en uw familie ook bang zijn van Daesh. Uit uw verklaringen kan echter geen nood aan internationale bescherming worden afgeleid. Immers, ook op dit vlak zijn uw verklaringen niet coherent. Bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming bij de DVZ verklaarde u dat u persoonlijk ook problemen kende met Daesh. Ze zouden u per brief bedreigd hebben. Ze zouden naar de moskee zijn gekomen en bedreigingen hebben gegeven (vragenlijst CGVS, vraag 5). Op het CGVS zegt u dan weer dat u persoonlijk geen problemen kende met Daesh (CGVS, p. 16). Gewezen op uw vroegere verklaring, die daarmee strijdig is, zegt u dat de taliban en Daesh dezelfde mensen viseren. U voegt eraan toe dat jullie een dreigbrief van de taliban kregen, niet van hen [Daesh] (CGVS, p. 17). Ook dit druist echter in tegen uw vroegere verklaring. Hiermee geconfronteerd, stelt u dat jullie ook bedreigd werden door Daesh, maar dat jullie enkel van de taliban een dreigbrief kregen (CGVS, p. 17). Uw antwoorden klaren de aangehaalde tegenstrijdigheid niet uit, in tegendeel, telkens opnieuw legt u verklaringen af die strijdig zijn met uw vroegere verklaringen. Deze tegenstrijdigheden tasten de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw problemen met Daesh in grote mate aan.

Bovendien kan u niet uitleggen hoe jullie bedreigd werden door Daesh. U zegt dat de taliban en Daesh iedereen die bij de overheid werkt lastig vallen en willen straffen (CGVS, p. 17). U legt daarmee echter niet uit hoe Daesh jullie zou bedreigd hebben. Opnieuw gevraagd hoe Daesh jullie dat bericht gaf, herhaalt u uw antwoord, maar u legt nog steeds niet uit hoe Daesh uw familie bedreigd zou hebben (CGVS, p. 17). U kan evenmin antwoorden op de vraag of Daesh jullie nog bedreigde na de dood van uw vader. U antwoordt dat jullie bang waren voor problemen omwille van uw vader, omdat mensen die voor de overheid werken het doelwit zijn van alle groeperingen (CGVS, p. 17), waarmee u de gestelde vraag niet beantwoordt. Nadat de vraag herhaald wordt, stelt u uiteindelijk opnieuw dat jullie niet door Daesh bedreigd werden (CGVS, p. 17). Dat u geen eensluidende verklaringen kan afleggen over of uw familie nu wel of niet bedreigd werd door Daesh, is niet aannemelijk. Dit doet in grote mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw vrees voor Daesh.

Omwille van al deze redenen stelt het CGVS vast dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over uw problemen met Daesh. Ze vormen bijgevolg geen basis voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming.

Het CGVS betwist niet dat uw vader voor de vroegere Afghaanse overheid werkte en evenmin dat hij overleden is. Uit het overlijden of uit het vroegere werk van uw vader kan evenwel geen nood aan internationale bescherming in uw hoofdte worden afgeleid, gelet op de geloofwaardigheidsproblemen bij uw verklaringen over uw vluchtmotieven.

De overige documenten die u neerlegt veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Uw taskara ondersteunt hoogstens uw verklaringen over uw identiteit en herkomst. Deze staan hier niet ter discussie. De foto's van uw vader in dienst, de documenten over het werk en het overlijden van uw vader, de documenten over de erfenis van uw vader, en de foto's van uw vaders graf ondersteunen uw verklaringen over zijn werk en over zijn overlijden. Ze bieden evenwel geen steun voor uw verklaringen over de problemen die uw vader en uw familie zouden hebben ondervonden. De videobeelden tonen een grote groep mensen die zich verzameld hebben op een vlakte, omringd door bergen. Er zijn geen gesprekken te horen, gezien er muziek is gemonteerd over de beelden. U verklaart dat dit videobeelden van de begrafenisceremonie van uw vader zijn. Gezien er enkel een groep mensen te zien is, blijkt dit niet uit de beelden. U bent bovendien zelf niet te zien op de video. Deze video biedt verder geen informatie over waar, wanneer en in welke omstandigheden de beelden gemaakt zijn.

Het bevestigingsdocument van de dorpsouderen weegt niet op tegen de geloofwaardigheidsproblemen bij uw verklaringen. Om te beginnen blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat zowat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn. Dit behelst eveneens documenten uit vroegere officiële bronnen die via corruptie worden verkregen. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. Het gewicht dat aan deze bewijsstukken wordt toegekend moet worden gezien in samenhang met de, lage, geloofwaardigheid van de verklaringen. Bovendien is het document dat u neerlegt wel specifiek wat betreft de overlijdensdatum van uw vader, maar niet wat betreft de bedreiging die uw familie nadien zou hebben ontvangen. Er wordt enkel gezegd dat deze 'kort nadien' zou zijn gekomen. Deze algemeenheid tast de bewijswaarde van uw

stuk aan. Gelet op de genoemde overlijdensdatum, 6 hout 1395 (24 februari 2017), en op uw verklaring dat de dreigbrief van de taliban zo'n vijf of zes maanden voor uw vertrek kwam (CGVS, p. 16), omstreeks de zomer van 2019 dus, moet opgemerkt dat de periode tussen deze twee gebeurtenissen bezwaarlijk 'kort' genoemd kan worden. Dat dit toch zo vermeld staat in dit bevestigingsdocument, doet eens te meer afbreuk aan de bewijswaarde van het stuk.

De enveloppen tonen enkel aan dat u post hebt ontvangen vanuit Afghanistan. Dat staat hier niet ter discussie.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of

overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdstad die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan

Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers. Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf)

[PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf](https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf), UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In wat zich aandient als een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens wordt gewezen op artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

Verzoeker stelt het niet eens te zijn met verweerders appreciatie en hekelt vooreerst de passage waarin wordt geoordeeld dat hij geen elementen heeft bijgebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op zijn beschermingsnood. Er wordt aangevoerd dat verzoeker niet inziet hoe hij elementen met betrekking tot de machtsovername kon overmaken en de situatie in Afghanistan bovendien nog zeer onduidelijk is waarbij het tot op heden niet evident is contacten te leggen, laat staan bewijzen te verzamelen en via de post uit Afghanistan bezorgd te krijgen. Verzoeker stipt nog aan dat verweerder zelf beslist heeft om gedurende maanden geen beslissingen te nemen omdat de situatie onduidelijk was.

Er wordt verder benadrukt dat verzoeker steeds eenduidige en coherente verklaringen heeft afgelegd. Verzoeker wenst voorts te herhalen dat hij alles heeft verteld wat de werkzaamheden van zijn vader betreft en hij geen bijkomende informatie kan bezorgen noch in deze zin iets wenst te verzinnen. Hij beklemtoont dat hij enkel maar kan herhalen dat hij verteld heeft wat hij wijst en dat het de Raad niet zal ontgaan dat het geen evidentie is om contact te leggen met de familie waarbij wordt toegelicht dat de contacten vaak beperkt zijn gelet op de slechte telefoon- en internetverbinding.

Waar verweerder verwijst naar de verklaringen die door verzoeker bij "MINTEH" zou zijn afgelegd stelt verzoeker te betwisten deze verklaringen te hebben afgelegd. Verzoeker wijst erop dat de antwoorden die door hem werden gegeven nooit werden voorgelezen en hij de inhoud van deze verklaringen niet heeft ondertekend zodat er geen enkele waarde kan gehecht worden aan deze verklaringen bij gebrek aan enige rechtsbescherming zonder enige bijstand van een voogd of raadsman.

Volgens verzoeker gaat verweerder er tevens aan voorbij dat hij nog zeer jong was toen hij Afghanistan heeft verlaten, hetgeen niet zijn eigen keuze was. Gelet op zijn minderjarigheid is het dan ook niet verwonderlijk dat hij over heel wat zaken geen informatie kan verstrekken, gezien hij hierbij niet werd betrokken, aldus verzoeker.

Daarnaast volhardt verzoeker dat hij steeds de waarheid heeft verteld.

Er wordt in het verzoekschrift vervolgd dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening heeft gehouden met de jonge leeftijd van verzoeker. Om de geloofwaardigheid van een kandidaat-vluchteling te beoordelen dient volgens verzoeker rekening te worden gehouden met diens persoonlijkheid, onder meer zijn intellectuele vermogens, de leeftijd en psychologische stoornissen alsook met de status van een niet-begeleide minderjarige.

Wat betreft mogelijke tegenstrijdigheden wordt betoogd dat deze kleine tegenstrijdigheden niet zwaarwichtig genoeg zijn, en overigens niet de kern van zijn vluchtrelaas raken, om daaruit af te leiden dat verzoekers relaas weinig aannemelijk zou zijn. Hierbij wordt nog gewezen op artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003) en gesteld dat verzoeker niet werd gewezen op zijn tegenstrijdigheden.

Ook wordt door verzoeker aangevoerd dat door verweerder weinig rekening wordt gehouden met het feit dat verzoeker een heel ander tijdsbesef heeft dan dewelke in de westerse wereld wordt gehanteerd alwaar een lineair tijdsbesef bestaat terwijl de Afghaanse cultuur een meer cyclische tijdsbeleving heeft. Voorts stelt verzoeker dat er evenmin rekening werd gehouden met het feit dat de zaken waarover hij ondervraagd werd reeds dateren van meerdere jaren terug. Verzoeker voert aan dat het argument van verweerder dat bepaalde gebeurtenissen dermate ingrijpend zijn dat zij in het geheugen gegrift zouden moeten zijn, bovendien niet wetenschappelijk onderbouwd is.

In het verzoekschrift wordt nog gevraagd rekening te houden met verzoekers (risico)profiel. Verzoeker benadrukt dat zijn overleden vader voor de Afghaanse overheid werkte hetgeen niet wordt betwist door het CGVS. Er wordt hierbij op gewezen dat heel wat functionarissen van de vorige overheid werden gedood.

Vervolgens wordt aangekaart dat verzoeker dient beschouwd te worden als behorende tot de groep van jonge 'verwesterde' Afghanen, een specifieke sociale groep. Verzoeker haalt hierbij algemene informatie aan en vervolgt dat terugkeerders uit Europa het risico lopen om geïdende te worden door de Taliban omdat ze opvallen, waarbij onder meer wordt gewezen op een arrest van de Raad van 29 april 2020 alsook op een uitgebreid theoretisch betoog.

Voorts betoogt verzoeker dat hem het voordeel van de twijfel dient toegekend te worden.

Inzake de subsidiaire beschermingsstatus wordt vooreerst aangekaart dat de situatie in Afghanistan precair is en wordt uitgebreid ingegaan op de (gevolgen van) de machtsovername door de Taliban. Verzoeker beklemtoont de verslechtering van de algemene situatie en stipt in dit verband onder meer uitspraken van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie aan. Verder wordt aangevoerd dat de gehele provincie Kunar als gevaarlijk dient beschouwd te worden waardoor verzoeker van oordeel is in aanmerking te komen voor de toekenning van de subsidiaire bescherming. Verzoeker haalt een EASO-rapport aan waaruit blijkt dat Kunar als zeer onveilig wordt beschouwd en wijst ook op het huidige reisadvies voor Afghanistan van de FOD Buitenlandse Zaken. Daarenboven benadrukt verzoeker de precaire socio-economische en humanitaire situatie die een schending kan uitmaken van artikel 3 van het EVRM.

Tot slot wijst verzoeker bij de beoordeling van de veiligheidssituatie op zijn persoonlijke omstandigheden zijnde zijn vertrek uit Afghanistan meer dan twee jaar geleden waarbij wordt aangevoerd dat het administratief dossier geen elementen bevat die aantonen dat verzoeker over voldoende maturiteit beschikt om bij een terugkeer de gevaarlijke situaties naar behoren in te schatten om zijn dorp en familie te bereiken. Verzoeker concludeert dat er redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij gelet op hogervermelde veiligheidssituatie, zijn (minstens gepercipieerde) verwestering en het gegeven dat hij alleen dient te reizen, een groter risico loopt om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wegens het willekeurig geweld dan andere burgers uit zijn herkomstregio.

2.2. Stukken

2.2.1. Op 24 mei 2023 dient verweerder overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar volgende rapporten:

- EUAA, "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
- COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 23 september 2022, die eveneens wordt toegevoegd;
- COI Focus, "Afghanistan Veiligheidssituatie", 5 mei 2022;
- EASO, "Afghanistan Country Focus", januari 2022;
- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EASO, "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan. Common analysis and guidance note", april 2022 (hierna: EUAA Country guidance Afghanistan, april 2022);
- EUAA, "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments" van 4 november 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023.

2.2.2. Ter terechtzitting van 31 mei 2023 dient verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarbij volgende stukken worden toegevoegd:

- puntenlijsten van Liga, centrum voor basiseducatie aangaande de schooljaren 2021-2022;
- 10 (deel)certificaten inzake Nederlands (mondeling en schriftelijk), "Vrije Tijd" en "Open ICT";
- loonbrieven voor de periodes 30/01/2023-05/02/2023, 20/02/2023-26/02/2023, 13/02/2023-19/02/2023, 06/02/2023-12/02/2023 en 27/02/2023-05/03/2023.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop

de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan

de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in onder meer de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

Waar de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.4. In de bestreden beslissing wordt vooreerst in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet vastgesteld dat er, op grond van het geheel van de gegevens in het administratief dossier, in hoofde van verzoeker als destijds niet-begeleide minderjarige bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen, waardoor hem bepaalde steunmaatregelen werden verleend.

Het persoonlijk onderhoud van verzoeker werd afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Na lezing van het gehoorverslag oordeelt de Raad dat de betrokken protection officer tijdens het gehoor voldoende oog had voor de jeugdige leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid van verzoeker. Tevens stelt de Raad vast dat noch uit het gehoor, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Op het moment van zijn persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal was verzoeker zeventien jaar en dus geen infans meer, waardoor redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in staat is doorleefde en coherente verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten, ook al dateren die van enige tijd geleden. Uit het gehoorverslag en de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst. In het gehoorverslag kan worden gelezen dat de protection officer herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen. Er was ook bijstand van een tolk Pashtou en verzoekers voogd en advocaat waren aanwezig en konden hun opmerkingen geven op het einde.

Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van de verklaringen van verzoeker en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met zijn jeugdige leeftijd, maturiteit, evenals met de algemene situatie in zijn land van herkomst. Verzoeker kan zodoende niet dienstig betogen dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn jonge leeftijd.

Aldus werd rekening gehouden met het specifieke profiel van verzoeker, werden zijn rechten gerespecteerd en kon hij voldoen aan zijn verplichtingen. Verzoeker brengt door meermaals zijn jeugdige leeftijd te benadrukken geen concrete argumenten bij die voorgaande bevindingen kunnen ontkrachten.

2.3.5. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Het beschermingsverzoek van verzoeker is gesteund op een vrees voor vervolging door de taliban alsook Daesh wegens de werkzaamheden van zijn thans overleden vader voor de voormalige Afghaanse overheid. Verzoeker geeft tevens aan dat de taliban hem wilden rekruteren.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een persoonlijke, actuele en gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

In de bestreden beslissing wordt door de commissaris-generaal vastgesteld dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag aannemelijk heeft gemaakt noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo wordt er met reden op gewezen dat:

i) verzoeker om te beginnen geen coherente verklaringen aflegt over het tijdstip waarop zijn vader om het leven zou zijn gekomen. Op 2 september 2020, kort na zijn aankomst in België verklaarde verzoeker dat zijn vader ongeveer drie jaar daarvoor overleden was (fiche "Minteh"), in de zomer of het najaar van 2017 dus. Enkele maanden later, op 2 februari 2021, stelde verzoeker echter dat zijn vader slechts één of anderhalf jaar daarvoor gedood was (zie verklaring Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ)), dus in het najaar van 2019 of begin 2020. Op het CGVS situeert verzoeker het overlijden van zijn vader in de laatste maand van 1395 (februari-maart 2017). Dit strookt met geen van zijn voorgaande verklaringen. Tegelijkertijd stelt verzoeker op het CGVS dat zijn vader ongeveer een half jaar voor zijn vertrek om het leven kwam. Gezien verzoeker verklaart dat hij zeven maanden onderweg was en gezien hij aankwam in België op 1 augustus 2020, moet hij omstreeks januari 2020 vertrokken zijn. Verzoekers vader zou dan in de zomer van 2019 overleden zijn, opnieuw een andere versie. Gewezen op zijn vroegere verklaring toen hij zei dat zijn vader al drie jaar eerder gestorven was, verklaart verzoeker dat hij destijds misschien geen goed antwoord heeft gegeven. Verzoeker voegt toe dat er tweeënhalf jaar zat tussen zijn vaders dood en zijn vertrek, waarmee hij zijn vaders dood opnieuw in de zomer van 2017 situeert. Kort daarna bevestigt verzoeker dat er twee of tweeënhalf jaar tussen zijn vaders dood en zijn vertrek zat, waarmee hij indruist tegen zijn eerdere verklaring dat deze periode een half jaar besloeg. Nog gewezen op zijn vroegere verklaring toen hij stelde dat zijn vader slechts één of anderhalf jaar geleden gedood was, zegt verzoeker dat zijn geest niet goed werkte toen hij dat zei. Dit antwoord volstaat niet om uit te klaren waarom verzoeker steeds wisselende verklaringen over het tijdstip van zijn vaders dood aflegt. Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van zijn verklaringen hierover aangetast, wat doet vermoeden dat hij zijn dood actueler wil doen lijken dan ze in werkelijkheid was.

In het bevestigingsdocument van de dorpsouderen staat daarenboven dat zijn vader overleden is op 6 hout 1395 (24 februari 2017). In het geschreven verslag van een radiobericht staat dat verzoekers vader op diezelfde datum gewond raakte. De documenten over de erfenis dateren van hamal 1396 (maart-april 2017). Al verzoekers documenten wijzen erop dat zijn vader al langer overleden is dan hij wil doen uitschijnen, wat het vermoeden dat hij zijn dood actueler wil doen lijken dan ze in werkelijkheid was, bevestigt.

ii) verzoeker bovendien ook geen geloofwaardige verklaringen aflegt over de bedreigingen die zijn vader zou ontvangen hebben voor zijn dood. Bij de registratie van zijn verzoek om internationale bescherming zegt verzoeker daarover dat zijn vader voor zijn dood een paar bedreigingen heeft gekregen van de taliban. Op het CGVS verklaart verzoeker dat de taliban zijn vader altijd zeiden dat hij moest stoppen met zijn werk en dat ze hem bedreigden. Gevraagd om in detail over deze bedreigingen te vertellen, kan verzoeker dat niet. Hij verklaart dat hij destijds te jong was om dit te weten. Verzoeker kan echter ook niet uitleggen hoe hij wist dat zijn vader bedreigd werd. Hiernaar gevraagd, herhaalt verzoeker zijn vluchtmotieven, zonder evenwel de gestelde vraag te beantwoorden. Opnieuw gevraagd hoe hij wist dat zijn vader voor zijn dood bedreigd werd, herhaalt verzoeker dat hij te jong was en niets wist. Nogmaals gevraagd hoe hij later te weten kwam dat de taliban zijn vader bedreigden, herhaalt verzoeker opnieuw zijn vluchtmotieven, zonder evenwel de gestelde vraag te beantwoorden. Dezelfde vraag wordt verzoeker opnieuw gesteld, waarop hij stelt dat zijn vader zelden thuis kwam. Als hij thuis kwam, kwamen de taliban aan de deur kloppen. Verzoekers moeder hield de vader thuis verborgen en ze openden de deur niet. Na al deze vragen maakt verzoeker nog steeds niet duidelijk hoe hij te weten kwam dat de taliban zijn vader voor zijn dood bedreigden.

Verzoeker verklaart overigens nog dat de taliban zijn vader niet rechtstreeks bedreigden, maar via de dorpelingen die berichten moesten overbrengen. Het is echter weinig aannemelijk dat ze dit jarenlang zo zouden doen terwijl ze wisten waar hij woonde. Ook dat tast de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen aan.

iii) verzoeker nog stelt dat de taliban al voor zijn vaders dood bedreigingen uitten aan het adres van hem en zijn broer. Ze stelden ook dat ze hen moesten vervoegen. Bij de registratie van zijn verzoek stelde verzoeker echter dat de taliban na de dood van zijn vader eisten dat hij en zijn broer met hen moesten samenwerken. Verzoeker zei toen niet dat dit ook voor zijn vaders dood al een probleem was. Daarop gewezen, zegt verzoeker dat het eerste interview slechts twintig minuten duurde en dat hij alles in het algemeen moest vertellen. Er zouden geen vragen gesteld zijn. Nochtans blijkt uit het verslag dat er verzoeker maar liefst twintig bijkomende vragen gesteld werden. Verzoekers opmerking dat hij niet in de gelegenheid was om dit element aan te brengen, kan dus niet voor waar worden aangenomen. Bovendien stelde verzoeker bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat hij bij de DVZ alle redenen voor zijn vertrek uit Afghanistan kort had kunnen opsommen. Hij brengt dus geen valabele reden aan voor zijn nalaten dit element eerder te berde te brengen, zodat de geloofwaardigheid van zijn verklaringen opnieuw in het gedrang komt.

iv) bovendien het feit dat verzoeker aanvankelijk twee keer stelt dat hij niets weet over de bedreigingen aan het adres van zijn vader, maar later verklaart dat de taliban aan de deur kwamen kloppen de wenkbrauwen doet fronsen. Redelijkerwijze kan immers verwacht worden dat verzoeker dit element meteen zou hebben aangebracht. Dat hij dat niet deed, wijst erop dat zijn verklaringen niet gebaseerd zijn op gebeurtenissen die hij heeft ervaren, maar dat hij zijn verklaringen aanpast naargelang de vragen die hem gesteld worden.

v) daarnaast verzoekers verklaringen over de bezoeken van de taliban aan de deur niet aannemelijk zijn. Verzoeker verklaart dat ze regelmatig kwamen, soms de tweede nacht, soms de derde nacht, soms een keer per maand. Ze deden nooit de deur open. Telkens opnieuw kwamen de taliban, waarna ze onverrichterzake moesten weggaan. Gevraagd waarom de taliban dat zouden doen, verklaart verzoeker dat de taliban bang waren dat de dorpelingen zich tegen hen zouden keren als ze iemand zouden meenemen. Daarom zouden ze 's nachts in het donker hun kans wagen. Dit antwoord klaart niet uit waarom de taliban, die verzoekers vader volgens hem al jarenlang viseerden, telkens opnieuw zouden kloppen aan de deur, en, wanneer ze de deur niet openden, terug weg zouden gaan. Erop gewezen dat, indien de taliban er werkelijk op gebrand waren verzoekers vader of iemand van zijn familie mee te nemen, ze dit konden doen, stelt verzoeker dat ze zich niet aan hen hebben gegeven en dat ze de deur niet open deden. Dat antwoord klaart de aangehaalde onaannemelijkheid niet uit, waardoor de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen aangetast wordt.

vi) voorts verzoeker geen aannemelijke verklaringen aflegt over de problemen die zich na zijn vaders dood zouden hebben voorgedaan. Verzoeker stelt dat de taliban drie of vier keer zeiden dat ze zich moesten aansluiten maar hij kan niet aangeven wanneer de taliban voor het eerst na zijn vaders dood dit bericht stuurden. Dat tast de geloofwaardigheid van deze verklaring al aan. Bovendien legt verzoeker geen overtuigende verklaringen af over de reactie van zijn familie op deze berichten. Hiernaar gevraagd, zegt verzoeker dat zijn familie wist dat deze berichten kwamen. Ze wisten dat dit te maken had met het werk van de vader bij de overheid. Met deze opmerking beantwoordt verzoeker de gestelde vraag niet. Wanneer de vraag hem opnieuw gesteld wordt, zegt verzoeker dat zijn vlucht de laatste oplossing was. Ook dit antwoord verduidelijkt echter niet hoe ze in tussentijd reageerden op de berichten van de taliban. Bovendien klaart verzoeker ook niet uit waarom hij en zijn broer wel vertrokken na de dreigbrief, maar niet na de eerdere dreigementen. Hiernaar gevraagd, zegt verzoeker enkel dat dat zijn laatste kans was, anders zou hij gedood worden. Deze opmerking biedt geen antwoord op de vraag die verzoeker gesteld werd. Al deze elementen doen eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van de verklaringen over uw problemen met de taliban.

vii) tot slot ook verzoekers verklaringen over de dreigbrief die hij zou ontvangen hebben weinig aannemelijk zijn. Aanvankelijk stelt verzoeker dat deze dreigbrief 'recent' voor zijn vertrek kwam. Naar een meer precieze timing gevraagd, blijkt dat de dreigbrief vijf, zes maanden tot een jaar voor zijn vertrek zou zijn gekomen, wat bezwaarlijk als een korte periode kan worden beschouwd. Later houdt verzoeker het op een periode van vijf of zes maanden. Gezien verzoeker de dreigbrief als concrete vluchtaanleiding beschrijft, is het weinig aannemelijk dat hij nog maandenlang in zijn huis verbleef na het ontvangen ervan. Verzoeker stelt wel dat hij ook dan problemen had, maar dat hij zich niet aan de taliban gaf en zich thuis verstopte. Het is echter niet aannemelijk dat de taliban, die verzoeker volgens zijn verklaringen al jaren viseerden en hem nu echt wilden doden, hem zonder meer maandenlang in zijn eigen woning lieten blijven tot zijn vertrek. Ook dat vermindert de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over de dreigbrief. viii) wat betreft de neergelegde dreigbrief om verzoekers verklaringen kracht bij te zetten er moet opgemerkt worden dat een dreigbrief van de taliban van enkele jaren geleden niet kan beschouwd worden als een officieel document. Het is een stuk dat gemakkelijk door eenieder op verzoekers vraag en instructies kan opgesteld zijn. De bewijswaarde is daardoor verwaarloosbaar.

Bovendien wordt in de dreigbrief die verzoeker neerlegt gesteld dat hij en zijn broer zijn vaders pad zouden hebben gevolgd en de 'ongelovige' overheid zouden steunen. Dat blijkt nergens uit verzoekers verklaringen over de dreigbrief, en evenmin uit zijn verklaringen over zijn activiteiten. Dit element doet

verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over de bedreiging en tegelijkertijd aan de bewijswaarde van het document dat hij neerlegt.

ix) verzoeker nog verklaart dat zijn familie ook na zijn vertrek uit Afghanistan problemen kende met de taliban. Ook verzoekers verklaringen hierover kunnen echter niet voor waar worden aangenomen. Wanneer verzoeker gevraagd wordt hoe zijn familie het maakt, zegt hij enkel dat zijn moeder, broers en zussen nog in hun huis wonen. Verzoeker maakt op dat moment geen gewag van problemen (en stelt pas later dat de taliban zijn broer een waarschuwing gaven en hem sloegen omwille van zijn vaders werk. Dat verzoeker dit niet meteen vermeldt wanneer hij naar het wedervaren van zijn familie wordt gevraagd, tast de geloofwaardigheid van deze verklaring al aan.

Daarenboven zijn ook verzoekers overige verklaringen hierover weinig aannemelijk. Gevraagd wanneer de taliban zijn broer waarschuwden, zegt verzoeker dat ze dat "elke keer" doen. "Altijd" geven ze hem een waarschuwing. Het is onwaarschijnlijk dat dit letterlijk elke keer gebeurd zou zijn. Opnieuw gevraagd wanneer de taliban zijn broer waarschuwden en sloegen, zegt verzoeker opnieuw dat het "elke keer" was. Dat verzoeker niet meer specifieke informatie hierover kan geven, tast de geloofwaardigheid van zijn relaas opnieuw aan.

x) ook de rest van verzoekers familie zou nog problemen hebben gekend na zijn vertrek en daarnaar gevraagd, geeft verzoeker aan dat de taliban bedreigingen stuurden naar zijn familie, waarin gewag werd gemaakt van zijn vertrek en dat van zijn broer. Gevraagd hoe de taliban deze bedreiging precies stuurden, verwijst verzoeker naar de dreigbrief die hij neerlegt. Deze dreigbrief zou echter al voor zijn vertrek naar hem gestuurd zijn. Het is in dat opzicht niet mogelijk dat daarin naar verzoekers vertrek verwezen zou worden. Deze inconsistentie doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over de problemen die na zijn vertrek zouden hebben plaatsgevonden.

xi) verzoeker evenmin elementen heeft aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsvername door de taliban impact heeft op zijn nood aan internationale bescherming. Wanneer verzoeker hierover bevrraagd wordt, verwijst hij opnieuw naar de problemen die zijn familie zou hebben gehad met de taliban als gevolg van het vroegere werk van zijn vader. Hierboven blijkt echter dat hieraan geen geloof kan worden gehecht. Verzoeker brengt geen andere elementen aan.

xii) verzoeker voorts aanhaalt dat hij en zijn familie ook bang zijn van Daesh. Uit verzoekers verklaringen kan echter geen nood aan internationale bescherming worden afgeleid. Immers, ook op dit vlak zijn de verklaringen niet coherent. Bij het indienen van zijn beschermingsverzoek bij de DVZ verklaarde verzoeker dat hij persoonlijk ook problemen kende met Daesh. Ze zouden hem per brief bedreigd hebben. Ze zouden naar de moskee zijn gekomen en bedreigingen hebben gegeven. Op het CGVS zegt verzoeker dan weer dat hij persoonlijk geen problemen kende met Daesh. Gewezen op zijn vroegere verklaring, die daarmee strijdig is, zegt verzoeker dat de taliban en Daesh dezelfde mensen viseren. Hij voegt eraan toe dat ze een dreigbrief van de taliban kregen, niet van hen [Daesh]. Ook dit druist echter in tegen zijn vroegere verklaring. Hiermee geconfronteerd, stelt verzoeker dat ze ook bedreigd werden door Daesh, maar dat ze enkel van de taliban een dreigbrief kregen. Verzoekers antwoorden klaren de aangehaalde tegenstrijdigheid niet uit, in tegendeel, telkens opnieuw legt verzoeker verklaringen af die strijdig zijn met zijn vroegere verklaringen. Deze tegenstrijdigheden tasten de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over zijn problemen met Daesh in grote mate aan.

xiii) bovendien verzoeker niet kan uitleggen hoe ze bedreigd werden door Daesh. Verzoeker zegt dat de taliban en Daesh iedereen die bij de overheid werkt lastigvallen en willen straffen. Hij legt daarmee echter niet uit hoe Daesh hem en zijn familie zou bedreigd hebben. Opnieuw gevraagd hoe Daesh ze dat bericht gaf, herhaalt verzoeker zijn antwoord, maar hij legt nog steeds niet uit hoe Daesh zijn familie bedreigd zou hebben. Verzoeker kan evenmin antwoorden op de vraag of Daesh ze nog bedreigde na de dood van zijn vader. Hij antwoordt dat ze bang waren voor problemen omwille van zijn vader, omdat mensen die voor de overheid werken het doelwit zijn van alle groeperingen, waarmee verzoeker de gestelde vraag niet beantwoordt. Nadat de vraag herhaald wordt, stelt verzoeker uiteindelijk opnieuw dat ze niet door Daesh bedreigd werden. Dat verzoeker geen eensluidende verklaringen kan afleggen over of zijn familie nu wel of niet bedreigd werd door Daesh, is niet aannemelijk. Dit doet in grote mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over zijn vrees voor Daesh.

xiv) het CGVS niet betwist dat verzoekers vader voor de vroegere Afghaanse overheid werkte en evenmin dat hij overleden is. Uit het overlijden of uit het vroegere werk van verzoekers vader kan evenwel geen nood aan internationale bescherming in zijn hoofde worden afgeleid, gelet op de geloofwaardigheidsproblemen bij zijn verklaringen over zijn vluchtmotieven.

xv) de overige documenten die verzoeker neerlegt niets veranderen aan bovenstaande vaststellingen. Verzoekers taskara ondersteunt hoogstens zijn verklaringen over zijn identiteit en herkomst. Deze staan hier niet ter discussie. De foto's van verzoekers vader in dienst, de documenten over het werk en het overlijden van zijn vader, de documenten over de erfenis van zijn vader, en de foto's van zijn vaders graf ondersteunen verzoekers verklaringen over diens werk en over diens overlijden. Ze bieden evenwel geen steun voor verzoekers verklaringen over de problemen die zijn vader en zijn familie zouden hebben

ondervonden. De videobeelden tonen een grote groep mensen die zich verzameld hebben op een vlakte, omringd door bergen. Er zijn geen gesprekken te horen, gezien er muziek is gemonteerd over de beelden. Verzoeker verklaart dat dit videobeelden van de begrafenisceremonie van zijn vader zijn. Gezien er enkel een groep mensen te zien is, blijkt dit niet uit de beelden. Verzoeker is bovendien zelf niet te zien op de video. Deze video biedt verder geen informatie over waar, wanneer en in welke omstandigheden de beelden gemaakt zijn.

Het bevestigingsdocument van de dorpsouderen weegt niet op tegen de geloofwaardigheidsproblemen bij verzoekers verklaringen. Om te beginnen blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat zowat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn. Dit behelst eveneens documenten uit vroegere officiële bronnen die via corruptie worden verkregen. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. Het gewicht dat aan deze bewijsstukken wordt toegekend moet worden gezien in samenhang met de, lage, geloofwaardigheid van de verklaringen. Bovendien is het document dat verzoeker neerlegt wel specifiek wat betreft de overlijdensdatum van zijn vader, maar niet wat betreft de bedreiging die zijn familie nadien zou hebben ontvangen. Er wordt enkel gezegd dat deze 'kort nadien' zou zijn gekomen. Deze algemeenheid tast de bewijswaarde van verzoekers stuk aan. Gelet op de genoemde overlijdensdatum, 6 hout 1395 (24 februari 2017), en op verzoekers verklaring dat de dreigbrief van de taliban zo'n vijf of zes maanden voor zijn vertrek kwam, omstreeks de zomer van 2019 dus, moet opgemerkt dat de periode tussen deze twee gebeurtenissen bezwaarlijk 'kort' genoemd kan worden. Dat dit toch zo vermeld staat in dit bevestigingsdocument, doet eens te meer afbreuk aan de bewijswaarde van het stuk.

De enveloppen tonen enkel aan dat verzoeker post heeft ontvangen vanuit Afghanistan hetgeen hier niet ter discussie staat.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Verzoeker volhardt in zijn vluchtmotieven, benadrukt zijn leeftijd en beperkte contacten met zijn familie doch brengt geenszins valabele argumenten bij ter ontkrachting van de pertinente, correcte en draagkrachtige motieven in de bestreden beslissing.

Waar verzoeker zijn tegenstrijdige verklaringen aangaande het tijdstip van overlijden van zijn vader tracht te verschonen door zijn verklaringen in het kader van zijn Fiche "mineur étranger non accompagné ("MINTEH") te betwisten gezien deze hem nooit werd voorgelezen, hij deze niet heeft ondertekend en er geen bijstand van een raadsman of voogd was waardoor hieraan geen enkele waarde kan worden gehecht, moet vastgesteld worden dat verzoeker met dit betoog hoe dan ook geen afbreuk kan doen aan de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen bij de DVZ op 2 februari 2021 en zijn verklaringen op het CGVS noch aan zijn wisselende verklaringen op het CGVS. Door slechts zijn verklaringen in het kader van de MINTEH te betwisten, kan verzoeker geenszins een ander licht werpen op zijn overige steeds wisselende verklaringen bij de DVZ en op het CGVS.

Daarenboven merkt de Raad volledigheidshalve op dat de vaststelling dat verzoeker geen handtekening heeft geplaatst onder zijn verklaringen die werden genoteerd bij MINTEH of dat hij niet werd bijgestaan door een voogd noch raadsman niet kan volstaan om afbreuk te doen aan de deze verklaringen. De Raad ziet niet in waarom de bevoegde persoon en/of tolk belang zou(den) hebben bij het noteren van andere elementen dan hetgeen werd verklaard door verzoeker. Verzoeker toont niet aan dat de vaststelling dat deze fiche niet werd ondertekend en hij geen bijstand van een voogd of raadsman had een substantiële fout inhoudt die authenticiteit onzegt aan deze verklaringen. Er dient hierbij opgemerkt te worden dat geen enkele rechtsregel de asielinstanties ertoe verplicht om voor verzoeker een voogd en/of een advocaat te voorzien bij het interview op het bureau MINTEH. Deze fiche maakt deel uit van het administratief dossier en betreft dan ook een element waarmee de commissaris-generaal bij de beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming rekening kan houden. Het inzagerecht stelt verzoeker immers in staat om zijn dossier op het CGVS in te kijken en kennis te nemen van de inhoud.

Verder dient te worden vastgesteld dat verzoekers naam, geboortedatum, regio van herkomst en moedertaal alsook zijn familiesamenstelling zowel in de fiche NBMV als tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken en het gehoor op het CGVS op dezelfde wijze werden weergegeven. Er kan dan ook worden aangenomen dat verzoeker tijdens zijn interview op het bureau MINTEH wel degelijk in staat was om zijn verklaringen af te leggen. Dat enkel zijn verklaring over het overlijden van zijn vader onjuist

zou zijn, is dan ook niet ernstig. Verweerder kon zich bijgevolg nuttig beroepen op dit document teneinde verzoekers relaas te beoordelen.

In zoverre verzoeker zijn incoherente, gebrekkige en onaannemelijke verklaringen tracht te verschonen door te wijzen op zijn jonge leeftijd, het tijdsverloop en een cyclische tijdsbeleving in de Afghaanse cultuur, kan vooreerst beklemtoond worden dat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat er in hoofde van verzoeker als (destijds) niet-begeleide minderjarige bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen, waardoor hem bepaalde steunmaatregelen werden verleend. De Raad wijst hierbij op de vaststellingen onder punt 2.3.4. en benadrukt dat hieruit blijkt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van de verklaringen van verzoeker en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met zijn jeugdige leeftijd, maturiteit, evenals met de algemene situatie in zijn land van herkomst. De loutere overtuiging van verzoeker dat er onvoldoende rekening werd gehouden met zijn jeugdige leeftijd waarbij wordt volhard in het vluchtrelaas volstaat geenszins om de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen.

De Raad duidt verder aan dat het aangehaalde tijdsverloop en een verschillend tijdsbesef van Afghanen er niet aan in de weg staat dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, eveneens wanneer deze minderjarig is, mag worden verwacht dat hij consistente, doorleefde verklaringen aflegt over de kernelementen van zijn vrees en de gevolgen ervan, in casu de bedreigingen wegens de werkzaamheden van zijn vader, het tijdstip van diens overlijden, de bedreigingen aan zijn adres en de problemen na zijn vertrek. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielpprocedure. Door in dit verband te betogen dat het niet wetenschappelijk onderbouwd is te stellen dat bepaalde gebeurtenissen dermate ingrijpend zijn dat zij in het geheugen gegrift zouden moeten zijn, kan verzoeker geen afbreuk doen aan voorgaande bevindingen. De Raad merkt hierbij op dat de geciteerde passages gewag maken van een verstoring van het geheugen bij personen met depressie (gelinkt aan trauma) of PTSS of wegens traumatische gebeurtenissen zoals bijvoorbeeld verkrachting of foltering, doch in casu liggen geenszins stukken voor ter staving van mentale problemen of psychische stoornissen wegens een trauma waarmee een invloed ervan op verzoekers verklaringen wordt aangetoond. In casu kan zodoende niet zonder meer vastgesteld worden dat verzoeker niet in staat zou zijn om bepaalde gebeurtenissen te reconstrueren en op een consistente wijze uiteen te zetten. Er kan niet vastgesteld worden dat verzoeker ten tijde van zijn interview MINTEH, bij de DVZ of tijdens het persoonlijk onderhoud in de onmogelijkheid verkeerde of verhinderd was gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen.

De Raad merkt daarnaast op dat verzoeker geenszins aantoon dat zijn jeugdige leeftijd zijn verstandelijke vermogens aantast in die mate dat hij hierdoor niet in staat was eenduidige en nauwkeurige verklaringen af te leggen aangaande de voorgehouden feiten. Door zijn jeugdige leeftijd en de Afghaanse cultuur te benadrukken toont verzoeker overigens niet aan dat hij niet in staat is om het verzoek om internationale bescherming te begrijpen en er effectief aan deel te nemen.

Inzake verzoekers betoog dat het gelet op zijn minderjarigheid niet verwonderlijk is dat hij over heel wat zaken geen informatie kan verstrekken, gezien hij hierbij niet werd betrokken, wordt nog opgemerkt dat dit betoog allerm minst kan overtuigen ter weerlegging van voorgaande omstandige motieven. Verzoeker toont immers geenszins aan (aanhoudende) pogingen te hebben ondernomen om nauwkeurige informatie te bekomen hoewel hij contacten onderhoudt met zijn familie, terwijl zijn gebrekkige verklaringen betrekking hebben op een element dat rechtstreeks is gelinkt aan zijn vrees. Dit is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dat verzoeker klaarblijkelijk naliet zich afdoende te informeren over de bedreigingen aangaande zijn vader en aangaande de bedreigingen door Daesh en in deze een dermate passieve houding aanneemt, getuigt van een manifest gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de ingeroepen vrees voor vervolging.

Verzoeker betoogt nog dat zijn tegenstrijdigheden, die volgens hem niet zwaarwichtig genoeg zullen zijn om daaruit af te leiden dat zijn relaas weinig aannemelijk zou zijn, geenszins de kern van zijn asielprelaas raken en helemaal niet verhinderen om aan dit relaas geloof te hechten.

De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen. De Raad gaat na of verzoekers verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd. In casu is echter gebleken dat verzoeker tal van incoherente en onaannemelijke

verklaringen heeft afgelegd waardoor geen geloof kan worden gehecht aan zijn vluchtrelaas. Verzoeker is er niet in geslaagd zijn incoherente, gebrekkige en onaannemelijke verklaringen te weerleggen.

In zoverre verzoeker de voormelde tegenstrijdigheden tracht te verklaren door te wijzen op artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003) en te betogen dat hij diende geconfronteerd te worden, wijst de Raad erop dat in het verslag aan de Koning bij dit koninklijk besluit uitdrukkelijk wordt gesteld dat dit artikel de commissaris-generaal niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee een verzoeker om internationale bescherming niet werd geconfronteerd. Bovendien werd verzoeker wel degelijk geconfronteerd met enkele tegenstrijdigheden (persoonlijk onderhoud, p. 12, 14, 17) en heeft hij hoe dan ook door middel van de bestreden beslissing kennis genomen van de kritiek van de commissaris-generaal waarbij wordt aangestipt dat hij door het instellen van voorliggend beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid gehad om op de vastgestelde tegenstrijdigheden te reageren.

Waar verzoeker volhardt in de werkzaamheden van zijn vader voor de voormalige Afghaanse overheid en met verwijzing naar algemene informatie aanvoert dat heel wat functionarissen van de overheid werden gedood, merkt de Raad op dat uit de actuele landeninformatie waarop de Raad vermag acht te slaan, niet blijkt dat er sprake is van een systematische vervolging van familieleden van personen die in het verleden werkzaam waren voor het Afghaanse nationale leger of de Afghaanse politie (zie o.a. EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, p. 56-65; EUAA Afghanistan Country Focus van januari 2022, p. 45-48 en EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023, p. 54-55). Familieleden van sommige individuen die onder dit profiel vallen, kunnen ook vervolging riskeren, bijvoorbeeld in de context van de zoektocht van de taliban naar de persoon die werkzaam was voor de Afghaanse overheid/leger, hetgeen in casu niet van toepassing is nu verzoekers vader reeds overleden is en er dus geen zoektocht is naar de vader.

De Raad stipt verder aan dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn moeder, vijf broers en drie zussen nog in Afghanistan verblijven in hun huis en de commissaris-generaal met reden heeft vastgesteld dat verzoeker geen aannemelijke, eenduidige verklaringen heeft afgelegd inzake de problemen van zijn familie na zijn vertrek (persoonlijk onderhoud, p. 8).

Verzoeker maakt zodoende in casu wegens de eerdere werkzaamheden van zijn reeds overleden vader geen actuele en persoonlijke vervolgingsvrees of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk.

Inzake verzoekers verklaringen omtrent de gedwongen rekrutering stipt de Raad volledigheidshalve nog aan dat uit de meer recente landeninformatie die door verweerder bij aanvullende nota bijgebracht werd, gewezen wordt op de elementen die het risico op gedwongen rekrutering vergroten met name: de leeftijd, gender (jonge mannen), de regio van herkomst (in geval van rekrutering door de IS) en de militaire achtergrond (EUAA, "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023, p. 63). Verzoeker toont geenszins aan onder dergelijk profiel te vallen, waardoor er niet volgehouden kan worden dat hij wel degelijk een risico loopt op gedwongen rekrutering door de taliban bij een terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker die niet aantoonbaar te beschikken over enig militair profiel of bepaalde vaardigheden en thans meerderjarig is, blijft in gebreke dienstige elementen bij te brengen om een gedwongen rekrutering aannemelijk te maken gelet op de beschikbare actuele landeninformatie.

De Raad meent ten slotte dat de door verzoeker neergelegde documenten geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen zoals hierboven aangehaald waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd. Het louter benadrukken van de neergelegde documenten werpt geen ander licht op de inhoudelijke en vormelijke beoordeling ervan.

Uit wat voorafgaat wordt besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker. De Raad meent bijgevolg dat verzoeker dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

2.3.5.2. Verzoeker stelt verder een terugkeer naar Afghanistan te vrezen omdat hij als ongelovige zal beschouwd worden door de taliban, hetgeen ook werd aangekaart tijdens zijn persoonlijk onderhoud.

Verzoeker meent een risicoprofiel te hebben en moet volgens hem beschouwd worden als behorende tot de groep van jonge 'verwesterde' Afghanen, een specifieke sociale groep. Verzoeker haalt hierbij algemene informatie aan en vervolgt dat terugkeerders uit Europa het risico lopen om geveiseerd te worden door de taliban omdat ze opvallen, waarbij onder meer wordt gewezen op een arrest van de Raad van 29 april 2020 en verschillende rapporten en artikels.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO Afghanistan Country Focus januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de de facto-talibanregering, evenals de provinciale de facto-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het de facto-ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het de facto-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "zina" – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken. (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij

hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 December 2021 in EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA "Guidance Note" van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query "Afghan nationals perceived as 'Westernised'", 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn, noch als zodanig worden beschouwd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid "to play the game". Het komt aan verzoeker toe in concreto aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht,

de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de gedragingen van de verzoeker en diens zichtbaarheid (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “Country guidance: Afghanistan” januari 2023, p. 21 en 72-79).

Met de loutere verwijzing naar algemene informatie en zijn verblijf in Europa, maakt verzoeker zijn beweerde verwestering of dat hij als zodanig kan worden beschouwd bij een terugkeer uit Europa geenszins concreet aannemelijk.

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota van 31 mei 2023 puntenlijsten van LIGO, (deel)certificaten van gevolgde opleidingen en loonbrieven bijbrengt, merkt de Raad op dat deze elementen lovenswaardig zijn maar nog niet maken dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn “to play the game” of dat zijn gedragingen doordrongen zijn van een zodanig (onbewuste) verandering, dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. *In casu* kan uit de aangebrachte elementen niet worden afgeleid dat verzoeker zich fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging in zijn hoofde zou kunnen worden vastgesteld. Het tegendeel wordt door hem alleszins niet in concreto aannemelijk gemaakt.

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen.

Er moet hierbij vastgesteld worden dat zelfs zo kan worden aangenomen dat verzoeker een deel van zijn vormende jaren buiten Afghanistan heeft doorgebracht, verzoeker nalaat om in concreto aan te tonen dat zijn louter verblijf in Europa hem dermate zou hebben verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan, te meer verzoeker tot de leeftijd van 15 jaar in Afghanistan heeft verbleven alwaar hij naar school is gegaan (Verklaring DVZ van 2 februari 2021, p. 6; persoonlijk onderhoud, p. 7), waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Hierbij wordt nog aangestipt dat verzoeker niet aantoonde dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn moeder, vijf broers, drie zussen nog in hetzelfde huis wonen in Afghanistan samen met zijn paternale grootmoeder en paternale oom waarbij verzoeker verklaarde nog contacten te onderhouden met zijn familie, ook na de machtsovername (Verklaring DVZ van 2 februari 2021, p. 9; persoonlijk onderhoud, p. 8). Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou en aanduidt soennitisch moslim te zijn (Verklaring DVZ van 2 februari 2021, p. 6).

In zoverre verzoeker wijst op het leven onder talibanbewind, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) in concreto moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

Waar verzoeker tevens wijst op rapporten die gewag maken van stigmatisering of uitstoting stipt de Raad vooreerst aan dat verstoting en stigmatisering slechts in uitzonderlijke gevallen als vervolging kunnen beschouwd worden. Te dezen heeft verzoeker, die contacten heeft onderhouden met zijn familie in Afghanistan, in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag gemaakt van een dergelijke vrees en brengt hij gedurende de procedure voor de Raad evenmin concrete aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie zou worden verstoten, laat staan dat er in

zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden.

Met betrekking tot verzoekers betoog dat hij niet inziet hoe hij elementen met betrekking tot de machtsovername kon overmaken, dat de situatie in Afghanistan bovendien nog zeer onduidelijk is en het tot op heden niet evident is contacten te leggen, laat staan bewijzen te verzamelen en via de post uit Afghanistan bezorgd te krijgen waarbij nog wordt opgemerkt dat verweerder zelf beslist heeft om gedurende maanden geen beslissingen te nemen omdat de situatie onduidelijk was, wordt op het volgende gewezen. De Raad stipt vooreerst aan dat verzoeker in beginsel de bewijslast draagt en dat het gegeven dat de Afghaanse dossiers eerder door het CGVS werden opgeschort geen afbreuk kan doen aan de beschikbare geactualiseerde landeninformatie en het feit dat verzoeker werd gehoord na de machtsovername door de taliban waarbij hij uitdrukkelijk werd gevraagd naar de impact van de machtsovername (persoonlijk onderhoud, p. 8, 16). Er werd verder uitdrukkelijk gevraagd of verzoeker andere redenen wenste aan te halen waarom hij niet kan terugkeren naar Afghanistan (persoonlijk onderhoud, p. 17-18) en ook verzoekers advocaat en voogd werden gevraagd of ze nog opmerkingen hadden (persoonlijk onderhoud, p. 18-19). Zodoende werd verzoeker ruim de kans geboden om de vermeende vrees wegens verwestering concreet toe te lichten.

Er kan in casu bijgevolg vastgesteld worden dat verzoeker geenszins de mogelijkheid werd ontnomen om zijn verzoek om internationale bescherming op nuttige wijze aan te vullen of te wijzigen in het licht van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan en desgevallend, in de huidige stand van de procedure, individuele elementen of persoonlijke omstandigheden voor te leggen bij de beoordeling in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Immers kan verzoeker dit ook nog bewerkstelligen via het verzoekschrift en via een aanvullende nota. Hierbij dient benadrukt te worden dat de Raad ertoe gehouden is een volledig en ex nunc-onderzoek te voeren van zowel de juridische als de feitelijke gronden van een beroep. Hij is daarbij verplicht zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van de bestreden beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, Alheto, ptn. 105-106, 118). De Raad onderzoekt steeds of hij de bestreden beslissing kan bevestigen of hervormen (de artikelen 39/2, § 1, tweede lid, 1°, en 39/76, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet). De Raad kan daarnaast de bestreden beslissing vernietigen, hetzij omdat hieraan een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet). In casu is de Raad van oordeel dat verzoeker ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad om tijdens zijn gehoor, in zijn verzoekschrift, bij aanvullende nota of ter terechtzitting op nuttige en effectieve wijze te duiden welke invloed de machtsovername door de taliban sinds augustus 2021 heeft gehad op zijn eigen persoonlijke situatie. Met de elementen aangevoerd in het verzoekschrift en bij verzoekers aanvullende nota is bij huidig arrest terdege rekening gehouden (zie supra).

Waar verzoeker verwijst naar 's Raads rechtspraak dient te worden onderstreept dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht. Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de door hem aangehaalde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan in casu niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering.

2.3.5.3. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip "ernstige schade" in dit artikel heeft betrekking "op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet worden voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van januari 2023 (p. 111: "Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.").

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld. De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen van of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk

handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn moeder, vijf broers, drie zussen nog in hetzelfde huis wonen in Afghanistan samen met zijn paternale grootmoeder en paternale oom waarbij verzoeker verklaarde nog contacten te onderhouden met zijn familie, ook na de machtsovername (Verklaring DVZ van 2 februari 2021, p. 9; persoonlijk onderhoud, p. 8). Daarenboven stipt de Raad aan dat verzoeker verklaarde dat zijn familie velden heeft alsook vee (persoonlijk onderhoud, p. 7-8).

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

2.3.5.4. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviseerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's - aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kunar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Door algemene informatie uit 2021 te benadrukken, te verwijzen naar uitspraken van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en naar een reisadvies van de FOD Buitenlandse zaken die gericht is tot toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een bepaald land of die niet van een bepaalde regio in dat land

afkomstig zijn, brengt verzoeker geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse gebaseerd op de geactualiseerde landeninformatie.

De Raad merkt verder op dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Verzoeker toont dergelijke persoonlijke omstandigheden die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen niet aan door louter te verwijzen naar zijn jonge leeftijd en vertrek uit Afghanistan in 2020 alsook vermeende verwestering en het gegeven dat hij alleen zou moeten reizen gelet op de vaststellingen onder 2.3.5.2. en gelet op het gegeven dat hij thans meerderjarig is, kan lezen en schrijven in het Pashtou (persoonlijk onderhoud, p. 7), verklaarde geen gezondheidsproblemen te hebben (Verklaring DVZ van 2 februari 2021, p.12) en nog steeds over een familiaal netwerk beschikt in Afghanistan.

In zoverre in het verzoekschrift wordt opgeworpen dat er een gebrek aan informatie is inzake de huidige situatie in Afghanistan, wordt het volgende aangestipt.

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift doorspekt is met landeninformatie, doet hierover niet anders denken.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.9. In de mate dat verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet beklemtoond worden dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

2.3.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker uitvoerig op het Commissariaat-generaal werd gehoord. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van zijn voogd en een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.11. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU